

2009: παράσταση για 10+1

Ο ανατρεπτικός Καζαμίας του Μίμη Ανδρουλάκη για τα πρόσωπα που θα πρωταγωνιστή

Του Μίμη Ανδρουλάκη

Ελάχιστες είναι πιθανότητες ο Κώστας Καραμανλής να μετατρέψει τη μεγάλη κρίση σε μεγάλη ευκαιρία. Και εάν αυτό συμβεί θα οφείλεται στα παιδαριώδη λάθη των αντιπάλων του. Όσο για τον Γιώργο Παπανδρέου, εάν δεν καταφέρει να ανάψει φώτα πορείας για να βγει η χώρα από την καταιγίδα, τότε η «αλλαγή σκυτάλης» δεν θα πάει μακριά. Είναι οι προφητείες του Μίμη Ανδρουλάκη, ο οποίος μπαίνει στον πειρασμό να κάνει προβλέψεις για τα πρόσωπα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα καθορίσουν τη ζωή μας το 2009.

ΜΠΑΡΑΚ ΟΜΠΑΜΑ

Οι παγίδες του «πραγματοσμού»

«Είμαι πραγματιστής», ισχυρίζεται. Καλύτερα από δογματικός, αλλά αυτή η θέση δεν είναι απαλλαγμένη από κινδύνους. Μπορεί να χάσεις τον δρόμο σου στο αποσπασματικό «βλέποντας - κάνοντας», «τι δουλεύει τι δεν δουλεύει» σε μια εποχή που χρειάζεται κατευθυντήρια αρχή για να ανασχηματίσεις τη χώρα σου και τον κόσμο. Κυβερνώ σημαίνει κάνω επιλογές. Ο πραγματισμός σου έφτασε στα άκρα την υπόδειξη του Λίνκολν να αναθέσεις τη διακυβέρνησή σου στους αντιπάλους. Στο οικονομικό σου επιτελείο είναι οι εμβληματικές φυσιογνωμίες της απορρύθμισης του πιστωτικού συστήματος της περιόδου Ρίγκαν - Κλίντον και της διπλής φύσκας. Την εξωτερική πολιτική και την άμυνα την εκχώρησες στους θιασώτες του πολέμου στο Ιράκ. Σύντομα θα ξέρουμε αν είσαι ένας πανούργος και μεγαλοφυής Λίνκολν του 21ου αιώνα ή ένας έγχρωμος Κάρτερ μιας χρήσεως που ήθελε να τα έχει με όλους καλά.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΛΟΓΟΣΚΟΥΦΗΣ

Έπεσε στον λάκκο

Ένας χωρικός θα του έλεγε «κατούρησες στη θάλασσα, το βρήκες στο αλάτι». Ένας Κινέζος, «έπεσες στον λάκκο και συνέχισες να σκάβεις». Η αποτυχία του όμως είναι ευρύτερα αποτυχία ενός πολιτικού προσωπικού αλλά και ακαδημαϊκού, τεχνοκρατικού, επιχειρηματικού και τραπεζικού που διαμορφώθηκε σε μια μακρόχρονη περίοδο σταθερής ανόδου, σπείρειται τη «βαθιά μνήμη» των κρίσεων του καπιταλισμού και πανικόβλητο ανακαλύπτει ότι τα κλισέ δεν είναι λειτουργικά καθώς η παλίρροια του άφθονου και φθηνού χρήματος υποχωρεί, αποκαλύπτει ποιοι κολυμπούσαν τόσο καιρό ξεβράκωτοι και διαφεύδει τον παράλογο εφησυχασμό τους ότι η ομπρέλα του ευρώ κάνει ανώδυνη και ξεπερασμένη την ιστορία «δημόσιο χρέος».

ΝΤΟΡΑ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ

Ούτε Ηλέκτρα ούτε Ιφιγένεια

Πρόσωπο «No Drama», ούτε Ηλέκτρα ούτε Ιφιγένεια, το καλύτερο που έχει να κάνει είναι να ταυτιστεί με την Ερμία στο «Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας» που αρνείται να διαλέξει ο γονιός της για λογαριασμό της και δηλώνει «θα ήθελα ο πατέρας μου να κοιτάξει με τα δικά μου μάτια». Μπορεί βάσιμα να διεκδικήσει την ηγεσία της εφόσον υπερβεί την αμφιθυμία της κοινωνίας προς τους γόνους των μεγάλων πολιτικών οικογενειών που από τη μια τους προικίζει εύκολα και από την άλλη μπορεί ξαφνικά να τους ξηλώσει με φθόνο τα γαλόνια και να τους θεωρήσει ενοχοποιημένους σωσίες.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Οι μπαταρίες αδειάζουν

Ο ανασχηματισμός δεν τον αναδεικνύει σε Γουλιέλμο Τέλο. Η στομφώδης παράστασή του έχει φθάσει σ' εκείνη τη στιγμή όπου η αγωνία είναι μόνο για το ποιο φτάρνισμα θα τη μετατρέψει οριστικά σε αξιοθρήνητη κωμωδία παρεξηγήσεων. Έχει προσεγγίσει εκείνο το οριακό σημείο στροφής όπου οι «μπαταρίες» αδειάζουν, οι χρήσιμες ιδέες πέφτουν σε ανυποληψία, η δύναμη και θέληση παραλύουν, οι εφεδρείες εξαντλούνται, οι πρωτοβουλίες, οι ανασχηματισμοί και τα «νέα» πρόσωπα καίγονται. Το «σύνδρομο της κλεψύδρας» θα μεγεθύνει τον εσωτερικό φόβο του καθώς ο χρόνος θα τρέχει εναντίον του και μαζί του το άγχος για τον τελευταίο κόκκο της άμμου. Η κυβέρνησή του με τον ανασχηματισμό περιγράφεται με τη φράση των χωρικών «τού σπκώνεται του γαϊδάρου όταν ψοφάει». Η λεπτή ζώνη του χρόνου όπου τα πράγματα θα φαίνεται ότι βελτιώνονται προσωρινά πριν γίνουν πολύ πολύ χειρότερα, δύσκολα προσφέρεται για timing εκλογών. Οι πιθανότητες μιας νεκρανάστασης με τη μετατροπή της μεγάλης κρίσης σε ευκαιρία του, είναι πολύ μικρές και θα οφείλονται σε μη προβλέψιμα παιδαριώδη σφάλματα των αντιπάλων του.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Το στοίχημα για ένα νέο 1909

Μέσα στο 2009 καλείται να απαντήσει πειστικά «Εγώ! - Εμείς!» στο κρίσιμο ερώτημα που θέτει η ιστορία εν μέσω της κρίσης: Υπάρχει κάποιος που μέσα στην ανασφάλεια, τη σύγχυση και τον πανικό είναι σε θέση να πιάσει δυνατά το τιμόνι, να πει «τι να κάνουμε», να έχει ξεκαθαρίσει την εσωτερική του πυξίδα, να εμπνεύσει ειθυροία και εμπιστοσύνη, να κάνει το έθνος να πιστέψει ξανά στον εαυτό του και να ανανεώσει τον στόχο του δίχως να του καλλιεργήσει αβάσιμες προσδοκίες, να κινητοποιήσει όλες τις δημιουργικές δυνάμεις της κοινωνίας, να «κρεμάσει» αν χρειαστεί και μερικούς ασύδοτους για παραδειγματισμό, να περάσει πάνω από διαχωριστικές γραμμές, να σπάσει τις γραμμές «ανεφοδιασμού» του αντιπάλου, να παρατάξει με αξιοκρατία ένα επιτελείο αποφασισμένο, με ιδέες, στρατηγική και τακτική και να ανάψει φώτα πορείας για να βρούμε από την καταιγίδα; Αν έστω και μια στιγμή υποθέσουμε ότι το 2009 είναι απλώς μια χρονιά αλλαγής σκυτάλης, δεν θα πάμε μακριά. Θα καταγραφούμε σαν ένα σκορποχώρι κορεσμένων επαγγελματιών που σιδέρωναν τα κουστούμια τους ενώ η Ελλάδα απαιτούσε ένα νέο και ασφαλώς πολύ διαφορετικό «1909».

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Η παλιά «ουλή» ως νέα ευκαιρία

«Ο άνθρωπος που ήθελε να γίνει βασιλιάς» είναι ο τίτλος του κεφαλαίου για τον Γκόρντον Μπράουν στο δικό μου «Ζητούνται Αλχημιστές». Τελικά ο Γκόρντον τα κατάφερε. Αν ο Βαγγέλης, όπως το θεωρώ βέβαιο, κατακτήσει μέσα στο 2009 το ίδιο δάμασμα ψυχής με τον Σκωτσέζο στη στήριξη του Παπανδρέου, αν νιώσει ότι η «ουλή» που απέκτησε μπορεί να τον κάνει πιο οικείο πρόσωπο, αν δεν αφηθεί στο εσωτερικό πένθος για τη χαμένη ευκαιρία και ενεργοποιήσει όλο το ταλέντο, την ευστροφία και το χιούμορ του, τότε θα βρεθεί στο μέλλον καλύτερα τοποθετημένος στη «δεύτερη αναπήδηση της μπάλας» και θα συγχρονίσει με επιτυχία το εσωτερικό του κάλεσμα με το κάλεσμα της προοδευτικής παράταξης.

ΓΚΟΡΝΤΟΝ ΜΠΡΑΟΥΝ

Η κρίση δεν σπκώνει αμλετικά διλήμματα

Να κάνει ή όχι πρόωρες εκλογές τώρα που ισοφάρισε το παιχνίδι και κάλυψε το έλλειμμα γοητείας του με το πλεόνασμα της σοβαρότητάς του; Αλίμονο αν ο Μπράουν επιστρέψει στην αμλετική του αναποφασιστικότητα! Τώρα θα του φαίνεται πολύ νωρίς – «Άσε να βγάλω την άνοιξη στο Λονδίνο, σαν οικοδεσπότης του G20, φωτογραφίες με τον Ομπάμα», «άσε να έρθει η ανάκαμψη στο δεύτερο εξάμηνο του 2009»... Αύριο θα του φαίνεται πολύ αργά καθώς οι άνεργοι θα φθάνουν τα 3 εκατομμύρια. Μη στοιχηματίζετε εκλογές με τη διάρκεια και τη γεωμετρία αυτής της κρίσης.